Anadolu Yakası

İşçi Bülteni

Nisan 2009 - İşçi Bülteni Özel Sayı No: 432

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için

1 Mayıs'ta Taksim'e!

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için

1 Mayıs'ta Taksim'e!

Sermayenin seçim aldatmacası sona erdi. Seçimlerin tozu dumanı içinde bizlerin yine yalan ve sahte vaatlere kanmamız beklendi. Birbirinden hiçbir farkı bulunmayan partilerden birisini sandıkta seçerek, gerçekte bizlere alternatifsiz olduğumuz vurgulanmaya çalışıldı. Kriz nedeniyle biz işçi ve emekçilere yöneltilen saldırılarda seçimler vesilesiyle perdelenmeye çalışıldı. Her seçim döneminde olduğu gibi bu seçimlerde de kazanan yine patronlar ve onların sözcüleri olan partiler oldular. Biz işçi ve emekçilerin ise tek kurtuluş yolu seçimler değil yan yana gelerek mücadele etmektir. Geleceğimize sahip çıkmaktır.

Ekonomik kriz yaşamımızı her geçen gün daha da çekilmez hale getirmektedir. Patronların kendi yarattıkları krizin faturası biz işçi ve emekçilere çıkartılmaktadır. Meclisten gecen yasalardan tutunda, alınan önlemlere kadar atılan tüm adımlar bunu kanıtlamaya yetmektedir. Türkiye'de milyonlarla ifade edilen işsizlik oranı "krizi fırsata çevirmeye" çalışan patronların, faturayı işçilere kesmesi nedeniyle katlanarak artmakta, ücretsiz izinler hemen her fabrikada yaygınlaşmaktadır. Kriz sürecin başından itibaren bugüne kadar işsiz kalanların sayısı 1.5 milyona yaklaştığı ifade edilmektedir. İşten atılmayanlarımız da her gün işten atılma tehdidiyle çalışmak ve yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Yine aynı dönem içerisinde bizlerden kesilen paralarla oluşturulan işsizlik sigortası fonu da patronların yağmasına açılmış oldu. Sermeyenin has temsilcisi AKP eliyle yürütülen bunlar gibi birçok icraat, kriz karşısında patronların nasıl daha az zararla kurtulacağının kaygısıyla yapılmaktadır. Bu süreçte kaç kişinin işsiz kalacağı, kaç kişinin açlık, yoksulluk içinde çırpınacağı ne patronları ne de onların partilerini ilgilendirmemektedir. Çünkü krizlerde, bizlerin açlığı, yoksulluğu, sefaleti de bizzat onların sömürü ve soygun üzerine kurulu bu sistemlerinden kaynaklanmaktadır. Yıllardır bizim sırtımızdan servetlerine servet katan, yarattığımız değerler üzerinde tepinen de onlardır. Her fırsatta boyunlarımıza taktıkları urganı biraz daha sıkan da onlardır. Seçimlerin hemen ardından, bir süre askıya aldıkları saldırı politikalarını hayata geçirmek için kollarını sıvadırlar. Şimdi hedeflerinde kıdem tazminatımızı gaspetmek ve kırıntı düzeyinde kalan öteki bazı haklarımızı da elimizden almak var. İMF ile anlaşma tartışmalarıyla beraber yapılan açıklamalar da bizleri bekleyen saldırılar için ipuçları vermektedir. Bizden istedikleri yine kemerleri sıkmamızdır.

Patronlar ve onların hükümeti krizden kendilerini kurtarabilmek için biz işçi ve emekçilere saldırırken, biz ne yapıyoruz? Birkaç örnek dışında hepimiz bize reva görülen bu açlık ve yoksulluk koşullarına boyun eğiyoruz. Bizleri bir çırpıda kapı önüne koyan patronlar karşısında sessizce çıkıp gidiyoruz. Haklarımızın birer birer elimizden alınmasını seyretmekle yetiniyoruz. Ama artık kaybedeceğimiz hiçbir şey kalmadı. Biz sessizce izlemeye ve beklemeye devam edersek artık elimizde hiçbir şey kalmayacak. Şimdi gerileme değil, karşı saldırıya geçme zamanıdır. Haklarımızı korumak, kaybettiklerimizi geri almak için kenetlenmekten başka çıkar yolumuz yok.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Bir kez da dünyanın dört bir tarafında işçiler ve emekçiler hakları ve talepleri için alanlara çıkmaya hazırlanıyorlar. On yıllardır olduğu gibi 1 Mayıs'ta ezenle, ezilen, patronlarla işçilerin dünyası karşı karşıya gelmeye hazırlanıyorlar. Türkiye'de de işçiler ve emekçiler krizin faturasını, krizi yaratan patronlara ödetmek, haklarına ve geleceklerine sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacaklar. Patronların açlık, yoksulluk ve sömürü üzerine kurulu dünyalarına karşı geleceğin özgür ve eşit dünyasının özlemini haykıracaklar. Çalışma ve yaşam koşullarımızın ağırlaştığı, krizin etkilerini iliklerimize kadar hissettiğimiz şu günlerde 1 Mayıs'ın anlamı ve önemi daha da artmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerle, sermayedarlar arasında açık bir hesaplaşmanın yaşandığı, İstanbul Taksim 1 Mayıs'ı tartışmalarıyla açık bir irade savaşına dönüşen bu mücadelenin kazanımları tüm sınıfı doğrudan ilgilendirmektedir.

Saldırı yasalarına barikat kurabilmek, krizin faturasını patronlara ödetmek için 1 Mayıs alanlarında sesimizi yükseltelim. 1 Mayıs'ı işten atmalara, ücretsiz izinlere ve hak gasplarına karşı hesap sorduğumuz bir güne çevirelim. Saldırıları bertaraf edip, geleceğimizi kazanmak için 1 Mayıs'ta Taksim'de buluşalım.

Haklarımızı alacak, sorunlarımızı çözecek biziz!

Merhaba dostlar,

Baskı ve sömürü altında çalışan binlerce metal işçisinden bir bölüğüz. 200'e yakın işçinin çalıştığı fabrikamızda metal işçilerinin alışık olduğu sorunlar yumağında nefes almaya çalışıyoruz. Aldem Çelik fabrikasında krizi patron ödemesin diye sabah akşam demeden çalışıyoruz.

Patron her vesilede krize karşı kemerinizi sıkın, masraflarınızı azaltın derken sipariş listeleri birikiyor. Üretimde azalma olmazken maaşlarda sorun hep var oluyor. Artık maaşı normal zamanında almak sevindiğimiz bir durum olabiliyor. Fabrika içinde yasaklar, ihtarlar, para cezaları, kesintilerle başımızı kaldırmadan, sesimizi çıkarmadan yaşananlara razı olmamız isteniyor. Maalesef başarılı da olunuyor. Yaşadığımız sorunlar yetmezmiş gibi son haftalarda bir de su sorunu yaşıyoruz. Fabrikada içmek için konan suların tadı yazın gelmesiyle iyice bozuldu. Yazla alakasını sorarsanız, Yakacık'ta yeri belirsiz bir kaynak suyu olduğu için sıcaklar suyun toplandığı alanı etkiliyor. Su da suyu içmeyi geçtik, mide bulandırıcı bir hale getiriyor. Çayımızda aynı suyla yapıldığından çay da bize zehir oluyor. En insani ihtiyacımız olan suyumuzu bile bize çok gören patron bu duruma sessiz kalıyor. Su için harcanan para bile onların hesabına takılıyor. İşçilerin sağlığını umursamayan, kar hırsı dışında gayesi olmayanlara söylenecek sözümüz yok. Hakkımızı alacak, sorunlarımızı çözecek yine biziz.

Krizi biz yaratmadık! Fakat tüm dünyada olduğu gibi bizim ülkemizde de krizin faturası bize kesildi. Cansuyu kredisi ile patronların ayakta kalması adı altında karlarının düşüşü engellendi. Ama bu kredi bizim vergilerimizle bizim cebimizden çıkan paralarla sağlanıyor. İşçiler ve patronlar arasındaki uçurum krizle birlikte büyüyor. Tayyip Erdoğan krizin teğet geçeceğini söyleye dursun kriz bizi vurmaya devam ediyor. Krize karşı çıkmak, bedelini krizi yaratan patronlara ödetmenin yolu alanlardan geçer.

Önümüzde 1 Mayıs var. İşçilerin birlik, dayanışma, mücadele günü! Bizde 1 Mayıs'ta 1 Mayıs'ın İstanbul'daki alanı Taksim'de olmalıyız. Önce işçi bayramı demek zorunda kalan, şimdi de resmi tatil yapanların üstünde bizim baskımız var. Haklarımızı alma iradesiyle sokaklarda olduğumuz sürece değişmeyecek olgu yoktur. Ayaklar baş olursa kıyamet kopar! Tayyip bunu söylemekle iyi yapmış. Evet kıyamet koparmak lazım! Bizim yaşamımızı köleleştirenlere karşı dünyayı kıyamet yapmak şart! Fabrikadaki en ufak sorundan, patronlar devletinin krizin bedelini üstümüze yığan yasalarına kadar yanıtımızı alanlarda vermeliyiz. Ya birlik olur sorunlarımıza çözüm oluruz ya da bir hiç oluruz.

Aldem Çelik'ten bir metal işçisi

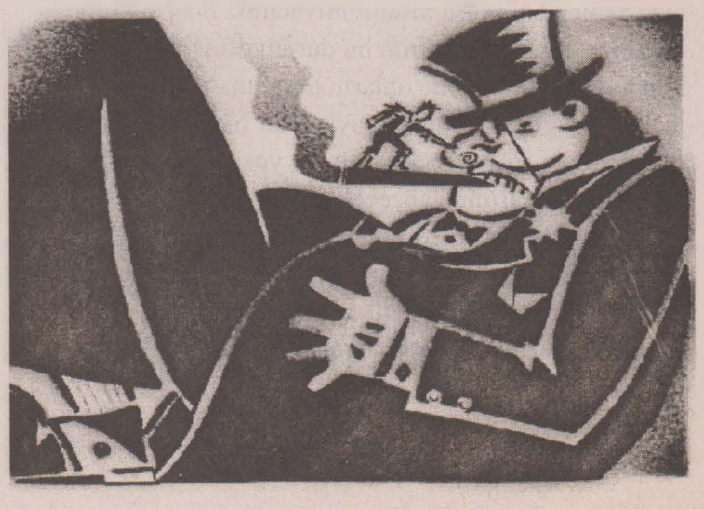
Krizin faturasını Modital patronu ödesin!

Eylül ayından bu yana krizin sonuçları ülkemizdeki tüm işçi sınıfını etkilediği gibi siz Modital işçilerini de derinden etkiledi. Birçok arkadaşınız işten atıldı, birçoğunuz ise atılmak için sırada bekliyor. Bundan yıllar önce işyerinde yaşanan sorunlara karşı mücadele verdiniz, bir araya geldiniz ve örgütlendiniz. Bugün birçok fabrikada olmayan sendikal örgütlülüğe sahipsiniz. Ancak bundan bir yıl önce de, şimdi de işyerinde yaşanan sorunlarınız aynıydı. Bu gün ise sorunlarınız krizin etkisiyle katlanarak sürüyor. İşyerinde tuvaletlerde kullanmak için sabunu bile evinizden getiriyorsunuz. Yasalarda 150 kadından fazlasını çalıştıran işyerlerinde kreş zorunluluğu olmasına rağmen birçok arkadaşınız çocuk doğumundan sonra işten ayrılmak zorunda kalıyor. Ancak son dönemde yaşanan işten atmalar ise işyerindeki en son yaşanan vahameti gösteriyor. Çünkü 30'a yakın arkadaşınız işten atılmasına rağmen hiç biriniz ses çıkarmadı. Arkadaşlarınızın gidişini sessiz sessiz izlediniz. Peki, sıranın kimde olduğunu merak etmiyor musunuz? Bugünün koşullarında işsiz kalmak demek daha fazla yoksulluk, açlık ve kölelik demek. Kaldı ki çalışanların yüzde 90'ının kadın olduğunu düşünürsek kadınların işsiz kalması ev köleliğine dönmek demektir. Ekonomik bağımsızlığın yitirilmesi, toplumdaki ikincil konumla birlikte kadın işçilerin yaşamlarını daha da çekilmez kılacaktır.

Modital işçilerini işlerine, sendikalarına ve geleceklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Siz Modital işçileri Teksif Sendikası'nda örgütlüsünüz. Yani patronun karşısına tek tek çıkmaktansa, sendika aracılığıyla bir güç olarak çıkma şansına sahipsiniz. Peki, sendikalı olmanın haklarından, ayrıcalığından ne kadar faydalanıyorsunuz? Yoksa iradenizi tümüyle sendikaya, ya da temsilcinize mi devrettiniz? Peki, yaşanan bu son süreçte, gerek işyerindeki özgül sorunlar, gerekse işten atmalar karşısında başta temsilci olmak üzere sendikanın tutumu ne oldu? Biz cevaplayalım. Ne temsilci ne de sendika tarafından hiçbir şey yapılmadı. Bugün için sendika demek örgütlülük demek, sendika demek güç demek, sendika temsilcisi demek işçilerin yaşadığı her türlü sorun karşısında, patrona tutum alabilen, örgütlülüğü sağlamlaştırmaya çalışan, her türlü yaşanan gelişmeye ve kararlara işçileri dahil eden bir kurumsal kimlik demektir. Bugün Modital'de bu da yok. Nedense temsilciniz her şeyden en son haber alıyor. Son yaşanan işten atma saldırısında dahi haberinin olmadığını ifade etmiş ve hiçbir şey yapmamıştır. Neden? Çünkü bunu zorlayacak, sürekli denetim içerisinde davranan bir işçi sınıfı tablosundan yoksunuz. Eğer yıllarca bedel ödeyerek sendikalı olmuşsak, sendikalar bizim sayemizde varsa ve bize herhangi bir direniş esnasında fon olarak geri dönmesi için aidat ödüyorsak, kaybettiğimiz her hak karşısında sendikanın sahip çıkması yönünde zorlamalıyız. Çünkü sendika demek, işçilerin örgütlüğü demek. Sendika demek patronların karşısında işçi sınıfının çıkarlarını savunan öz örgütlülük demek. O zaman sahip çıkmalı ve hesap sormalıyız. Bugün işten atılan arkadaşlarımıza ses çıkarmazsak, yarın ücretler düşürülür, öbür gün sosyal haklar tümüyle gasp edilir ve artık geriye döndüğümüzde yapacak bir şeyimiz kalmamıştır.

Modital işçileri; krizin ağır faturasını yüklenmek istemiyorsak bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın zihniyetinden kurtulmak zorundayız. Arkadaşlarımıza sahip çıkıp sorunlarımıza karşı ortak mücadeleyi örgütlemek zorundayız. Bugün yurtdışına ihracat yapan, tekstilin birçok dalında üretim yapan Modital patronları krizin faturasını bize ödetmeye çalışıyor. Krizin faturasını patronlara ödetmek için; Modital işçilerini işlerine, sendikalarına ve geleceklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Taksim'de olmanın onurunu yaşayalım!

2009 1 Mayıs'ı geldi. Bu 1 Mayıs kutlamaları içinden geçilen süreç nedeniyle biz işçiler için en azından son yılların en büyük sınavı olacak. Bu yazıda önemli gördüğüm birkaç konuyu ve neden 1 Mayıs'a daha güçlü katılmamız gerektiğini anlatmaya çalışacağım. Öncelikle dünyada olan biten olaylara kabaca bakmak gerekiyor. Bilindiği gibi dünyanın bir çok yerinde sürmekte olan sömürge ve talan savaşları var. Her ne kadar"tek kutuplu dünya"nın güçlendirilmesinden bahsedilse de yaşanan çıkar ve yağma anlaşmazlıkları bu rüyaların çok uzun sürmeyeceğini gösteriyor. Çünkü gün geçtikçe artan sefalet, yoksulluk dünya genelinde kendini değişik tepkilerle ortaya koyuyor. Artık her konu bu barbar-sömürgeci düzeni protestoya dönüşüyor. Ülkemizde de yankısını bulan küresel kriz ise tüm çıplaklığıyla işte kapitalizm bu dedirtiyor. Artan işsizlik oranı, çöken ekonomiler... , Tabiik ki bunun bir sınıf tepkisiyle karşı karşıya kalacağı da ortada.

Gelelim ülkemize. Şu son aylarda yaşananlar dahi bu sistemin kanserli olduğunu, can çekiştiğini gösteriyor. Ama yine de büyük asalaklar grubu yağma ve talan anlayışından vazgeçmiyor. İşçiler işini kaybetti, çoğu parasını alamadı. Tüketim fiyatları yükseldi. İnsanlar icra dosyaları ile boğuşur oldu. Hükümetin ÖTV indirimi dahi nasıl bir fırsatçılığa dönüştürüldü, hem de hemen ertesi gün. Bir yanda çığ gibi büyüyen işsizlik, açlık sefalet, bir yanda "krizi fırsata çevirelim" naraları atıp, akıl veren asalaklar. Bir yanda biz işçiler, bir yanda patronlar yani. Ve de görüldüğü gibi hiçbir konuda asla ve asla çıkarlarımız ortak değil. Zaten sıkışan bu sistem bu gerçekliği bildiği için de toplumu sindirmeye, baskı altına almaya çalışıyor, yetmiyor bir dizi yasa hazırlayıp uyguluyor. Tüm kamu hizmetleri peşkeş çekiliyor, özel işletme haline getiriliyor. Bizlerin alınterinde biriken fonlar bu asalaklara yağmalalatılıyor. Kısaca şudur: kendilerine karlar sunan bu düzen, krizi olduğunda faturayı bizlere dayatıyor. Artık bu düzenin hiç bir sorunu için fedakarlık yapmayalım. Artık faturaları ödemeyelim. Bu 1 Mayıs'ı bunun başlangıcı yapalım. İşçisi, işsizi,genci,yaşlısı demeden meydanları dolduralım. Bu hakları kolay kazanmadık, 77 1 Mayıs'ında katledilenler bu hakların bedelini ödediler. Ve onların anısına yine Taksim'e çıkalım. Varsın faşizm faşizmliğini yapsın ve ortalığı dumana, toza, gaza boğsun. Varsın bizleri coplasın. Yeter ki biz orada olmanın onurunu yaşayalım.

İşten atılan bir Metal işçisi

Sinter'de direnen kadın işçiden 1 Mayıs çağrısı!

Ben Sinter Metal'de 110 günü aşkın direnen ve gittiği yere kadar direnecek işçi kadınım. Direnişimiz kapının önünde özverilerimizle devam ediyor. Kararlı olduğumuzu buradan bir kez daha haykırıyorum. Direnişimizde, ilk günlerde ziyaretçilerimiz eksik olmuyordu. Şimdi bize ziyaretlerin sayısı çok azaldı. Direnişimizin kazanılması için herkesi direnişimize ilk gün gibi bize destek olmaya direnişimizi büyütmeye çağırıyorum.

Ben bir kadın işçi olarak bu yıl ilk defa 1 Mayıs'a katılacağım. 110 gündür direnişte çok şey öğrendim. Eskiden böyle bir günden haberim bile yoktu. İşçi kimliğimi bu direniş sayesinde kazandım. Arkadaşlar, işyerlerinizde sorunlarınıza karşın direnişe geçin, direnişimiz size örnek olsun. Mücadele etmek için kaybedecek bir şeyimiz yok, kazanacağımız çok şey var.

Sinter Metal işçisi

Gücümüz örgütlülüğümüzdedir!

Gün mücadele günü. Gün her yeri mücadele alanına çevirme günü. Ucretsiz izinlere, işte atmalara, ücret gasplarına ve yaratılan krizin faturasını ödettirmek için mücadeleye atılalım. Patronların, bizim en doğal hakkımız olan 1 Mayıs'ı tatil etmesinin amacı, biz işçi ve emekçileri düşündüğünden değildir. Sadece bizim öfkemizi dindirmek, bizi susturmak içindir. Çünkü sermaye sınıfı biz işçi ve emekçilerin gücünden korkuyor. Başına gelecekleri bildiğinden böyle bir düzenleme yapıyorlar.

Sermaye devleti kendi yarattığı krizin faturasını aylardır bizlere ödetiyor. İşten atıyor, aç bırakıyor, yoksullaştırıyor. Açlığın, yoksulluğun ve işsizliğin karşısında artık tek çaremiz kızıl bayraklarımızla birlikte, örgütlü gücümüzle birlikte, yaşamımızın her anında mücadele etmektir. İş yerimizde, mahallemizde ve sokaklarda örgütlü mücadele ile bu saldırılara dur demeliyiz. 1 Mayıs'ta bu günlerden biridir. Unutmayalım ki işçi sınıfının tek kurtuluşu kendi örgütlü mücadele gücündedir. Yani kendisindedir. 1 Mayıs'ta bu gücü ortaya çıkartacağımız günlerden biri olacaktır. Yaşasın örgütlü mücadelemiz, yaşasın 1 Mayıs.

Aksan'dan bir işçi

İşçiler 1 Mayıs'a!

Biz metal işçileri olarak ücreti düşük, mesaisi çok, çalışma koşulları kötü, yemekleri pis vb. yerlerde çalışıyor ve birçok sorun yaşıyoruz. Özellikle de krizle beraber işten çıkartma ve ücretsiz izin gibi bazı sorunlarla karşı karşıyayız. Bu sorunlar gibi başka sorunlarla da karşılaşmak istemiyorsak, bu 1 Mayıs'ı sıkı tutup sadece katılmak değil, çalışmasını da yapmamız gerekiyor. Böylelikle kaybettiğimiz hakları geri alıp, daha ileri hakları kazanabilmek için adım atarız.

Ama bunun için 1 Mayıs'ı mücadelenin çıkışı olarak görmek ve canla başla gücünün yettiği kadar işi göğüslemek gerekir. Güzel günler için, iş yerinde o kadar çile çekip onursuzca her söylenene boyun bükeceğine, mücadeleyi göğüsledin mi, güzel günlerinde geleceğini görürsün. Geleceği kazanmak içinde 1 Mayıs'a ve örgütlü mücadeleye yürüyerek değil, koşarak gelmelisin.

Bütün işçilere ve özelliklede metal işçilerine buradan sesleniyorum. Krize ve sonuçlarına bizleri köle gibi gören patronlara ve her geçen gün çekilmez olan yaşam şartlarına karşı herkesi 1 Mayıs'a Taksime çağırıyorum.

Bir metal işçisi

Çözüm bizim birliğimizde!

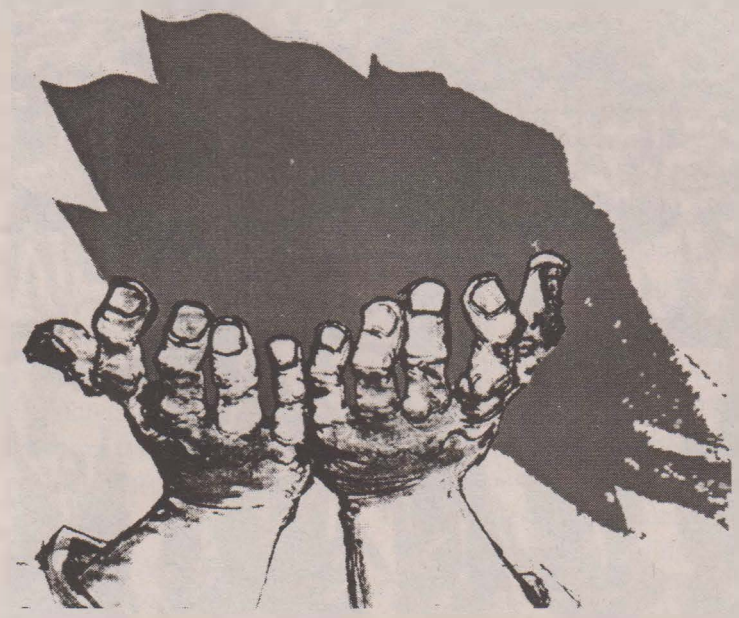
Krizin faturası biz işçilere işsizlik olarak yansıyor. İşten atılma korkusuyla yaşayan işçiler, patronların aldığı kararlara boyun eğmek zorunda kalıyorlar. Bu durum bizim fabrikada da yaşanıyor. Krizin başlamasıyla beraber bizlerin bu korkusundan yararlanan bizim patronumuzda fazla mesailerimizi normal saat ücreti üzerinden ödemeye başladı. Bunu da "bizler sizin için varız, bakın işçi çıkartmıyoruz" söylemiyle yapıyor. Ama bu saldırıların sonu gelmeyecek. Sessiz kalırsak yarın "piyasa kötü, alım gücü düştü, mallarımız bayide bekliyor" diyerek yeni saldırılara girişecektir. Fabrikamızda saldırılara karşı tepki var ama kimi işçilerin patrona ve müdüre ajanlık yapması, tepkinin büyümesini engelliyor. Çünkü işten atılmaktan korkuluyor. Ama bu korkuyla yaşayamayız. Örgütlenmekten korkmamalıyız. Çözüm bizim birliğimizdedir.

Bir Filli Boya işçisi

İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak 1 Mayıs, Amerikan işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü kararlı savaşım sonucunda doğmuş ve dünya işçi sınıfının mücadele tarihine altın harflerle yazılmıştır.

1880'lü yıllar, kapitalizmin ağırlıklı olarak kol emeğini kullandığı ve çalışma şartlarının çok kötü olduğu yıllardı. Küçük çocukların karın tokluğuna çalıştırılması ve 14-15 saate varan iş günleri söz konusuydu. Burjuvazi, sermayesini eşi görülmemiş bir hızla büyütürken, işçiler, işyeri güvenliği, sağlık koşulları, örgütlenme ve grev gibi en temel haklarını dahi tanımayan sistem ile karşı karşıyaydılar.

1881 yılında yarım milyon işçiyi temsilen kurulan örgütlü meslek ve emek birlikleri federasyonu 8 saatlik iş günü mücadelesini ülke geneline yaymak ve işçilerin kararlılıklarını göstermek amacıyla mücadeleyi yükseltti. ABD'nin Chicago kentinde 40 bin tekstil işçisinin gerçekleştirdiği eylemi burjuvazi kan ve zulümle bastırdı. Aynı kentte, bir fabrikada 8 saatlik işgünü için greve çıkan 1400 işçi işten atıldı. Greve çıkan işçilerin üzerine ateş açıldı ve 4 işçi yaşamını yitirdi.

Tüm bu saldırı ve baskılar, işçilerin ve emekçilerin mücadele ateşini söndürmedi, aksine körükledi. ABD ve Kanada'da sendikalar ve diğer örgütlerin yükselttiği mücadele sonucu, 1 Mayıs'ta yaklaşık 350 bin işçi greve çıktı. Tarih işçi sınıfının böylesine örgütlü ve kararlı tepkisinin nadir örneklerinden birisine tanık oluyordu. Tüm ülkede yaşam durdu. İşçiler üretimden gelen güçlerini kullanıyordu. İşçilerin bu topyekün isyanı, patronları korkutuyor, daha da saldırganlaştırıyordu. Chicago'da greve çıkan 40 bin işçinin eylemini bastırmak için, saldırılar düzenlendi. Patronlar grevi kırmak için sokak çeteleriyle anlaştı. Sokak çeteleri bir taraftan işçilere saldırıyor, bir taraftan da grev kırıcılığı yapıyordu. Polisin işçilerin üzerine ateş açması sonucu 4 işçi yaşamını yitirdi.

Hükümet ve işverenler, işçi eylemini kolay kolay içlerine sindiremiyordu. 1 Mayıs sonrası işten atmalar, baskılar yoğunlaştı. Olaylara neden oldukları gerekçesiyle 8 işçi hakkında idam istemiyle dava açıldı. İşçilere gözdağı vermek ve intikam almak için işçi önderleri idam cezasına çarptırıldı. Dört yiğit işçi önderi Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies, 1 Mayıs 1886 yılında, 8 saatlik iş günü mücadelesine önderlik yaptıkları için idam edildi. Albert Persons isimli işçi, özür dileme şartıyla affedileceğinin söylenmesi üzerine, mahkeme heyetinin karşısında tarihe geçecek sözlerini söyledi: *"Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam cani olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım."*

İşçi önderlerinin cenaze törenine yüz binlerce işçi ve emekçi katıldı.1 Mayıs 1886 gösterileri Amerika'nın sınırlarını aşarak bütün dünya işçilerine mal oldu. Böylece 1 Mayıs sermayeye karşı, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele sembolü haline geldi.

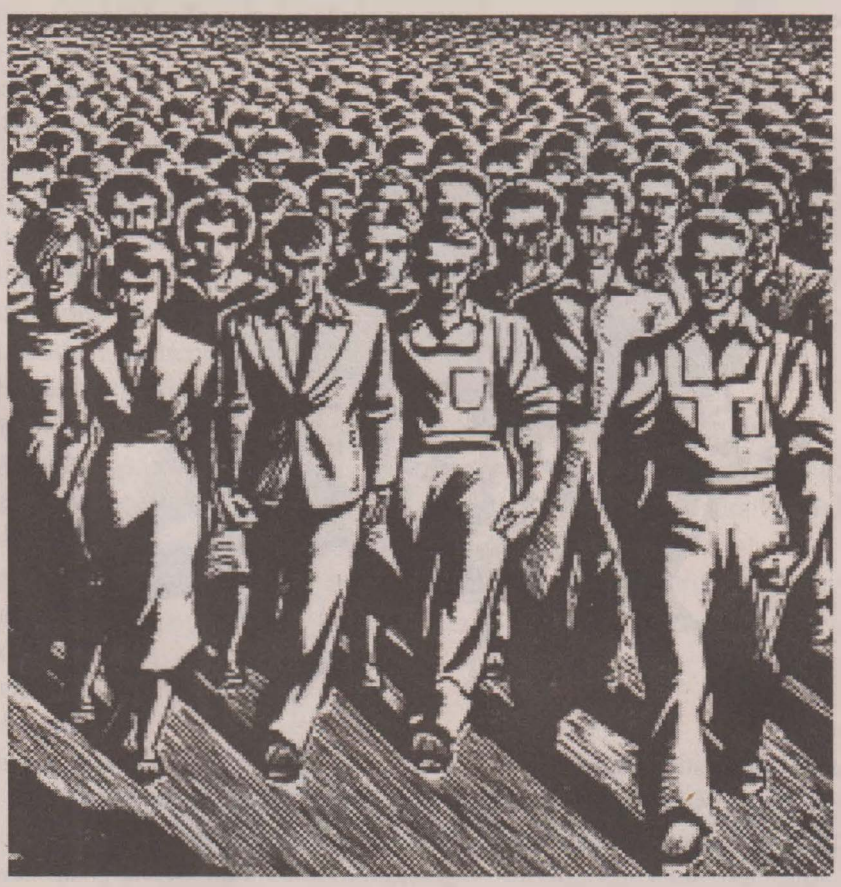
2. Enternasyonal, 14-21 Temmuz 1889 da Paris'te yaptığı 1. Kongre'de, 1 Mayıs'ı, dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele bayramı olmasına karar verdi. O gün bugündür 1 Mayıs, dünya işçi sınıfı, emekçileri ve ezilen halklar tarafından, sömürüye, zulme karşı, birliğin, dayanışmanın ve mücadelenin günüdür.

Yaşasın 1 Mayıs!

Sıkacak dişimiz kalmadı!

Ben on yıllık işçiyim. Yaklaşık on yıldır metal sektöründe çalışıyorum. Askerden gelip de işe girdiğimde bir sürü hayal kurmuştum. Belki bir ev alırım beklide ağır aksak giden bir de araba. Ama hayallerimin hepsinin suya düştüğü yetmezmiş gibi elde avuçta ne varsa o da gitti.

Evlendik, bir de iki yaşında bir erkek çocuğum oldu. Şöyle kendime bakıp diyorum ki oğlumu okutacağım o da benim gibi olmayacak. Her gün sabahın köründe kalkıp bel ağrılarıyla yine o demir yığınlarının içine gitmeyecek benim oğlum.

Ama öyle bir zamandayız ki okusan da okumasan da sonun belli. Bizim İsmail ustanın oğlu iki sene oldu makine mühendisliğini bitireli. Ama hala boşta geziyor. Çokta temiz saygılı bir çocuk ama ne yaparsın sırtını dayayacak kimse olmayınca Ankara da da dayın yoksa sonun benim gibi işçilik oluyor. İşçilikten utandığımdan değil ha, çalışıp ta hakkın olanı alamamaktan kızgınlığım.

Gece gündüz demeden çalış, kanı beş para etmez zengin züppelerin ağız kokusun çek aldığın n,e üç kuruş para. O da ay sonunu getirir mi diye hesaplama, mümkün mü? Allahtan bizim hatunda ev işi falan yapıyor da şimdilik yaşayabiliyoruz. Ama nereye kadar böyle gider hiç belli değil.

Dört beş aydır fabrikada işler durdu. Malum kriz var diyorlar. İlk piyangoda bizim kaplama bölümüne vurdu. Kaplama işi çok çıkmıyor diye çalışanların yarısını işten çıkartılar. Ondan sonrada pres haneden tek, tek on beş ten fazla arkadaşımızı kapının önüne koydular. Bizde sıramızı bekliyoruz kurbanlık koyun misali. Bir şeyler yapmak lazım diyorsun ama nasıl neyle kimle diye düşünüyorsun her şeyden önce ben kendimden korkuyorum ya işten atarlarsa diye. Ne yaparım nerde iş bulurum bu kriz ortamında. Ama görünen o ki bir şey yapsak ta yapmasak ta olacağı o.

Başbakan diyor ki dişinizi sıkın sıkacak diş mi kaldı artık. Ne sıkacak diş ne de kaybedecek bir şeyim kalmadı. Artık geriye baktığımda ne kadarda körmüşüm diyorum korku belasına hep susmuşuz onursuz kimliksiz her şeye eyvallah eden bir insan olup çıkmışım. Artık yeter. Ne yaparsak yapalım bu açlığı çekeceksek eyer en azından onurlu yaşayarak aç kalmayı tercih etmeli.

Bizim fabrikaya sürekli arkadaşlar bildiri dağıtırlar. Her sene 1 Mayısa çağırırlar ben de her sene aman işten atmasınlar diye gitmezdim. Şimdi işten de atsalar içeride atsalar artık susacak zaman değil. Şalteri indirip bende BDSP li arkadaşlarla 1 Mayısa hem de Taksime gidicem. Vallaha sonu ne olursa olsun artık baş eğerek yaşamak istemiyorum. Buradan bütün işçi kardeşlerime de çağrı yapıyorum bu 1 Mayıs bizim onurumuz olacak. Herkesi şalterleri kapatıp Taksime eyleme davet ediyorum.

Ahmet Usta

Kapitalizmin krizine, sermayenin saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının uluslar arası "birlik, mücadele ve dayanışma" günü olan 1 Mayıs yaklaşmakta. Bu yılki 1 Mayıs'a kapitalizmin dünya çapında süren krizi ve sermayenin krizi aşmak için işçi ve emekçilere karşı uyguladığı ağır saldırıları eşliğinde giriyoruz. Kitlesel işten çıkartmalar, ücret ve sosyal hak gaspları, çalışma koşullarının ağırlaştırılması, temel hizmetlerin paralı ve pahalı hale getirilmesi, yeni vergiler ve daha bir dizi saldırı kapitalistler tarafından krizi aşmanın tek çözüm yolu olarak sunuluyor. Asalaklar sınıfı, sorumlusu oldukları krizin faturasını bizlere ödettirmek için bir kez daha savaş borazanlarını çalıyorlar.

Ülkemizdeki sermaye sınıfı da saldırıları hayta geçirme noktasında diğerlerinden geri kalmadığını tüm aç gözlülüğü ve pervasızlığıyla ortaya koyuyor. Özellikle metal sektöründe son 7–8 ay içinde yaşanan gelişmeler metal patronlarının "krizi" fırsata çevirmek için nasıl da canla, başla çalıştıklarını görüyoruz.

Başta otomotiv olmak üzere, demir-çelik, makine ve teçhizat imalatı vb.de faaliyet gösteren temel işletmelerde işten çıkartmalar, ücretsiz izinler, ücret gaspları ve esnek üretim uygulamaları genel ve sıradan bir hal almıştır. İş güvencesine dair kırıntı "haklar" bile ortadan kalkmıştır. Sendikalı olmak ya da olmamak arasında bir fark kalmamıştır. Metal işçilerin yıllardır zorlu mücadelelerle korudukları kazanımları, kriz bahanesiyle bir bir kaybedilmiştir.

Metal iş kolunda imzalanan son sözleşme de yine "krizin" gölgesinde kalmış, 2001 den beri "fedakârlık" içinde olan metal işçileri için sonuç tam anlamıyla bir hayal kırıklığı ve hezimet olmuştur. Metal patronlarının bu günkü uygulamalarıyla imzalanan sözleşmenin de hiçbir bir geçerliliği kalmamıştır.

Üstelik tüm bu saldırılar metal patronların kar oranlarını ikiye, üçe katladıklarını açıklayıp övündükleri, hatta metal işçilerine "teşekkür ettikleri" bir dönemin ardından gerçekleşmiştir. Onların "teşekkürünün" ne anlama geldiği ve "aynı gemideyiz" masallarının iç yüzü bu gün tüm sonuçlarıyla ortadır.

Elbette ki metal patronlarına bu cüreti tanıyan da metal işçilerin prangaları haline gelen ihanetçi ve icazetçi sendikal anlayışlar olmuştur. Metal işçilerinin saldırılar karşısında gerçekleştirdiği ilk refleks eylemler ve tepkiler, bu prangalara takılarak sonuçsuz kalmıştır. Bu prangaların kırılmadığı müddetçe metal işçilerinin saldırıları püskürtmesinin de mümkün olmayacağı bu sayede bir kez daha görülmüştür.

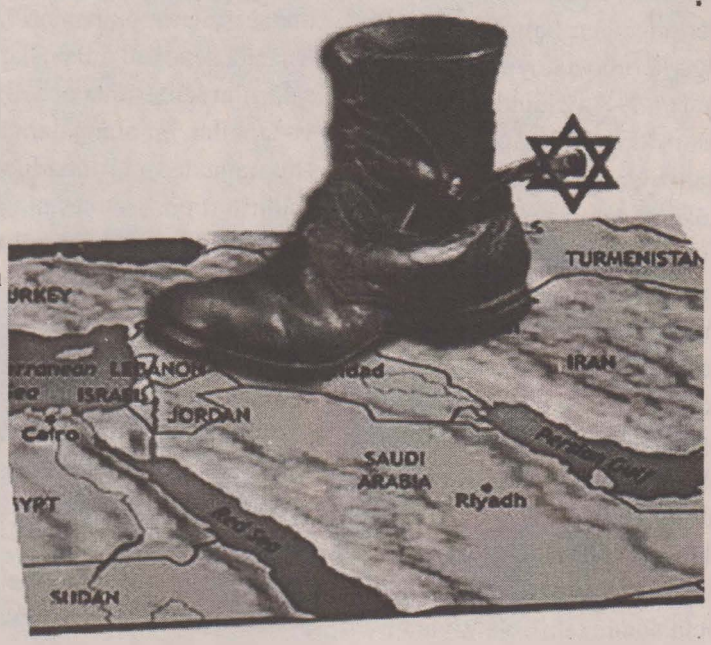
Metal işçileri olarak bu prangalardan kurtulmalı, "krizin faturası kapitalistlere" şiarıyla birleşik, militan bir mücadele hattını yükseltmeliyiz. Grevler, direnişler, fabrika işgalleriyle eylemli tepkimizi göstermeli ve metal patronlarının saldırılarına geçit vermemeliyiz. Sinter'de, Gürsaş'daki sınıf kardeşlerimizin mücadelelerini örnek almalı, onlarla eylemli destek içerisinde olmalıyız.

Unutmayalım ki biz sesiz kaldıkça sermaye sınıfı saldırılarını artırmaya devam edecektir. Seçimlerin hemen ardından IMF ile yapılacak olan anlaşma çerçevesinde kıdem tazminatı ve İşsizlik Sigortası Fonu'na dönük yapılan hesaplar, sermayenin hedefini ve saldırılarının boyutunu göstermektedir.

Bu yüzden de sermaye karşı "birlik, mücadele ve dayanışma" şiarının işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden daha yakıcı bir şekilde öne çıkarılması gerekiyor. Metal işçileri olarak önümüzdeki 1 Mayıs sürecini bu doğrultuda örgütleyelim. 1 Mayıs'ı "krizin faturası kapitalistlere" şiarıyla kutlayalım. Krizler içinde debelenen kapitalizme karşı sosyalizmi savunalım!

Emperyalistler ve uşakları için dökülecek ne kanımız ne de terimiz var!

Emperyalist devletler ve büyük tekeller, onları buhrana sürükleyen ekonomik krizden en az hasarla çıkmanın yollarını arıyorlar. Özellikle de krizin başladığı yer olarak hemen herkesçe bilinen ABD'nin her yolu denediğini söylemek mümkün. Devlet kredilerinden uluslararası yardımlara kadar birçok yöntemin denendiği ülkede, bir yandan da işsizlik gittikçe büyümektedir. Tabi ki söz konusu olan ülkenin, dünya sermayesinin üçte birini elinde bulunduran "özgürlükler ülkesi" Amerika olduğu düşünülürse, kaybedilen prestij yaşanan işsizliği ve gelir dağılımı uçurumunu bir kenara itmeye yetmektedir.

Bilindiği gibi ABD'nin saygınlığı başta kendi halkı olmak üzere tüm dünya halklarının gözünde, Irak işgali boyunca gün be gün azalmaktaydı. Bölgede yaşanan direnişin gücü karşısında acizleşen ve genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden sürekli bölge halkının katledilmesiyle sonuçlanan saldırıların emrini veren ABD, çaresizliğin bedelini ödüyor. Irak'lı gazeteci Zeydi'nin, Bush'a fırlattığı ayakkabı adeta bu bedelin simgesi haline gelmiştir.

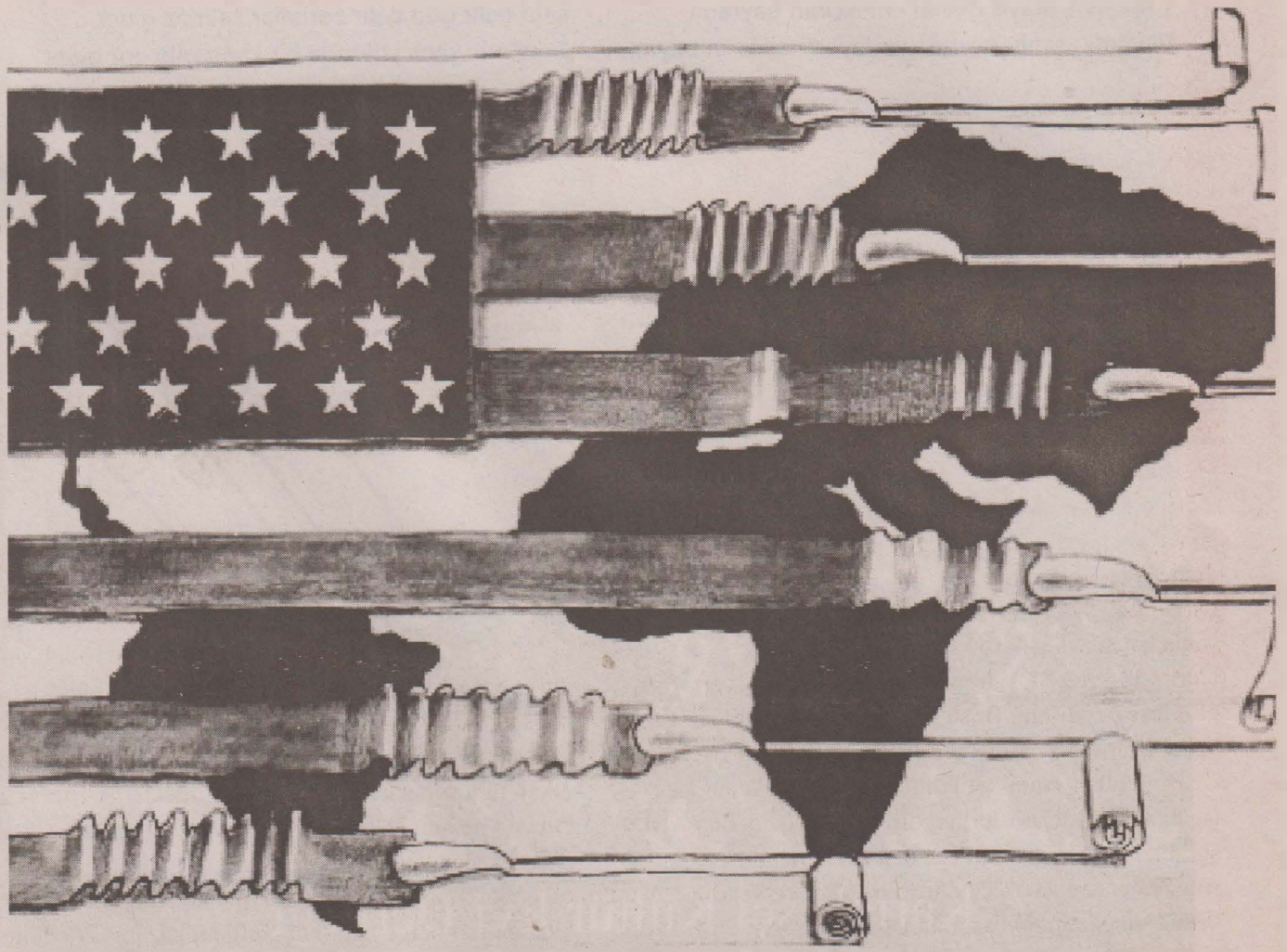
Binlerce insanın katledilmesiyle sonuçlanan Irak işgali sürecinde, gösterilen direniş altında ezilen ABD, şimdilerde içine girdiği krizden kurtulmanın derdinde. Ancak her şeyden önce dünya halkları ve kendi iç kamuoyu gözündeki yıpranmış imajını yenilemek, etki alanını genişletmesi gerekiyordu. İşte ABD'de gerçekleşen ve Barack Hüseyin Obama'nın başkanlığı almasıyla sonuçlanan seçimlerin böyle bir anlamı var. Obama rengi, sempatik kişiliği ve etrafa saçtığı iyimserlik havasıyla yeni bir umut olarak gösterildi. Böylelikle krizin ve işgalin yarattığı olumsuz sonuçlar karşısında moraller geçici olarak tazelenmiş oldu. Geçici olarak diyoruz, çünkü çok geçmeden açıkladığı Ortadoğu ile ilgili planlar yeni katliamların habercisi niteliğindedir. Yani ne dünya jandarmalığı sona ermiştir, ne de işsizlik. Tersine bu katliamları başta Türkiye olmak üzere dünyanın birçok ülkesiyle beraber işlemenin ve krizin faturasını da aynı genişlikte ödetmenin önü açılmıştır.

Amerika Irak'tan askerlerini çekecektir. Ancak Ortadoğu üzerinden planlanan pazarlıklar sürecektir. Ortadoğu tüm emperyalistler için eşi benzeri bulunmaz bir pazardır. Krizden çıkmak için maliyeti en az olan yol, bu pazarı kanlı yoldan ele geçirmektir. Ne var ki bu tek başına olabilecek bir şey değildir. Kısa bir süre önce yapılan ve hemen G-20 zirvesinin sonrasına denk getirilen NATO toplantısından çıkan tüm sonuçlar burayı işaret etmektedir. Bizzat Obama bu konuda yardım istemekte ve "artık savunmadan çok güvenliğimiz için saldırmalıyız" diyerek tüm niyetini ortaya koymaktadır. İşte Obama'nın bölge halkının gönlünü kazanmaya dönük tüm girişimlerinin altında bu yatmaktadır.

NATO toplantısından hemen sonra Obama Türkiye'yi ziyaret etmiştir. Burada ki uşakları ise hizmette kusur etmemiş, Ankara ile İstanbul'da sıkıyönetimi aratmayacak uygulamalarla emekçilere iki günü dar etmiştir. Obama ise buradan çok memnun ayrılmıştır. Bu memnuniyetin en büyük nedeni neredeyse tüm emperyalist ülkeler askerlerini Ortadoğu'dan çekerken, Türkiye hem NATO temsilciliğine yardımcı olmayı hem de askeri gücün başına geçmeyi bizzat kendisi önermiştir. Yani ABD'nin bölgede ki çıkarları uğruna Afganistan'a asker göndermeyi kabul etmiştir. İş birkaç yasal düzenlemeye kalmıştır. Obama'yı memnun eden diğer bir gelişme ise İncirlik Üssü ile ilgilidir. Hükümet ABD'ye bölgede gerçekleştirilecek bir saldırı ile ilgili İncirlik Üssü üzerinden daha geniş alanlar açacak. Yani Amerika tüm körfezi ve Türkiye'yi kendi toprakları gibi kullanabilecek.

Yine kirli oyunlar ve pazarlıklar... Ve yine ABD taşeronluğu... Yine pervasız saldırılar ve katliamlar. Bir avuç asalak, bölge haklarının kardeşliğini ve geleceğini hiçe sayarak, onları karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. İşçi ve emekçilerin sırtından kazanılan paralarla çocuklar, gençler, yaşlılar, kadınlar kurşunlanacak ve üzerlerine bombalar yağdırılacak. İşçi ve emekçilerin çocukları ise bu haksız savaşta kullanılacak, kanları dökülecek. Hayır, biz buna müsaade etmeyeceğiz. Bu kirli savaşa alet olmayacağız. Kardeşkanı dökmeyeceğiz. Emperyalistler ve uşakları için dökülecek ne kanımız ne de terimiz var!

Yaşasın hakların kardeşliği!

1 Mayıs Marşı

Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir bizde ve her yerde

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Yepyeni bir güneş doğar dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir kavganın ufuklarından
Yurdumun mutlu günleri mutlak gelen gündedir

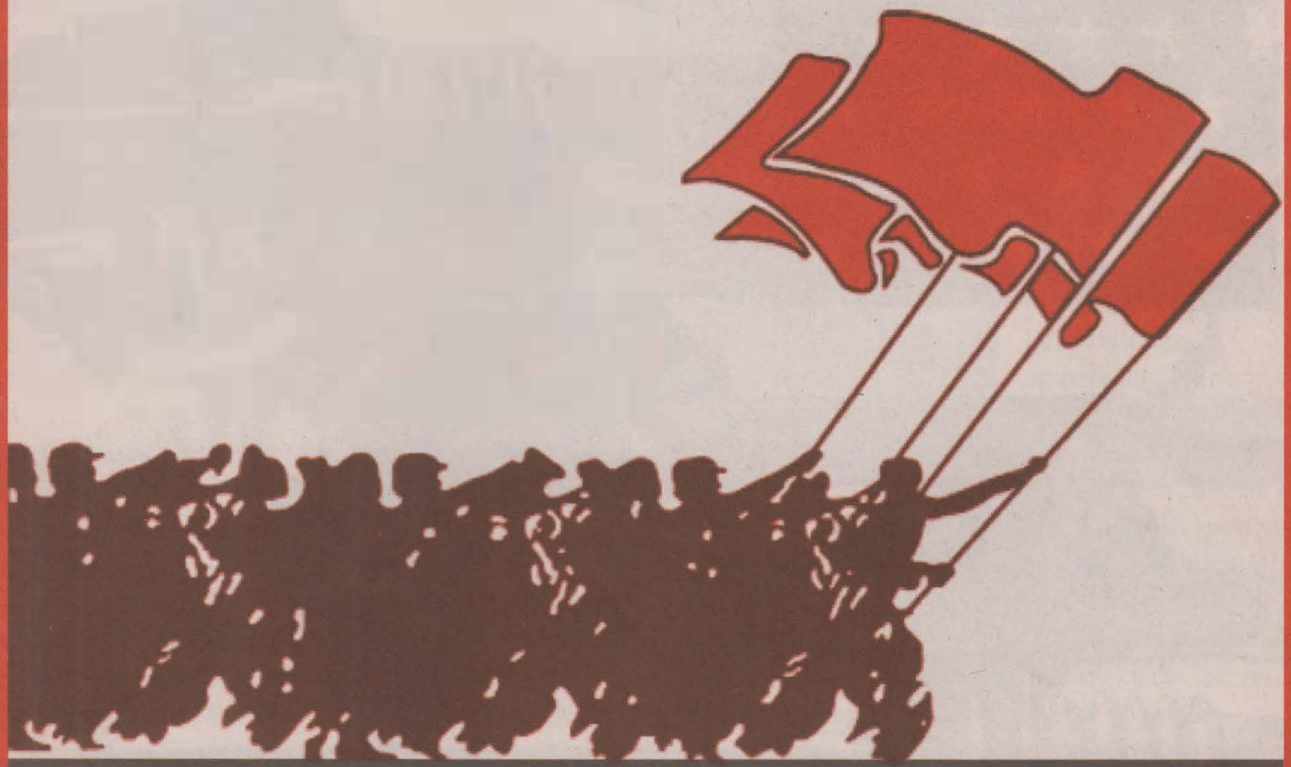
1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Vermeyin insana izin kanması ve susması için
Hakkını alması için kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir gelen ışıklı günler

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Ulusların gürleyen sesi yeri göğü sarsıyor
Halkların nasırlı yumruğu balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası dünyamızı kaplıyor

Gün gelir gün gelir zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda bir kağıt gibi erir gider

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği
Fahri Korutürk cd. Gürpınar sk. 26/1 Karlıktepe Kartal
Tel: 0 534 843 96 79 email: ayipiscibulteni@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 432 * Fiyatı: 25 Kr * Nisan 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Gven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı İstanbul Tel: (212) 577 54 92